06/04/2023

Η Κατερίνα Σακελλαροπούλου για την απώλεια της ζώσας μνήμης

/ Επικαιρότητα

Με ανάρτησή της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης η Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου αναφέρθηκε στην απώλεια της ζώσας μνήμης.

*"**Όταν αναφέρομαι σε απώλεια μνήμης δεν μιλώ για μνήμη ιστορική, αλλά για ζώσα μνήμη, μνήμη βιωμένη, παρούσα στον τρόπο που ζούμε το παρόν και σχεδιάζουμε το μέλλον**. Μνήμη που δεν έχει σχέση με την στειρότητα ή την καθήλωση της νοσταλγίας, αλλά με την ικανότητα αναδημιουργίας του παρελθόντος με βάση τις δυνατότητες του σήμερα και τις υποσχέσεις του αύριο. Γιατί η υποδοχή του μέλλοντος δεν σημαίνει ρήξη με ό,τι προϋπήρξε, αλλά εγγραφή στη συνέχεια. Δεν σημαίνει απάλειψη των ιχνών του παρελθόντος, αλλά ένταξή τους σε μια αστική εμπειρία που πλουτίζει από την παρουσία τους"*, υπογράμμισε μεταξύ άλλων.

*"Η πόλη, κάθε πόλη, είναι ένας ζωντανός οργανισμός σε συνεχή μεταμόρφωση, όπως και οι άνθρωποι που την κατοικούν. Αναζητεί όμως πάντοτε τις σταθερές της. Τα **τοπόσημά** της. Κι αυτά δεν είναι μόνο τα μνημεία της. Είναι τα σπίτια, τα καφενεία, οι **κινηματογράφοι** και τα **θέατρα**, οι **κήποι**, οι **πλατείες** της, ό,τι, δηλαδή, προσδίδει σε μια πόλη **ταυτότητα**, ό,τι περιέχει την ιστορία των ανθρώπων, των αναζητήσεων, των παθών και των προσδοκιών τους, ό, τι συνέχει τους κατοίκους της. Αν κοπεί αυτό το ενοποιητικό νήμα, η πόλη χάνει τον άξονά της και ο καθένας από μας τη σύνδεση με τα ίδια του τα βιώματα*", επεσήμανε.

Παρακάτω ολόκληρη η ανάρτηση της Προέδρου της Δημοκρατίας

Περπατώντας συχνά στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας και ζώντας στην καρδιά του, βρίσκομαι συχνά μπροστά σ' ένα παράδοξο: μια πόλη με πυκνή, πλούσια ιστορία και λαμπρά αρχαία μνημεία, να είναι ταυτόχρονα μια πόλη που κινδυνεύει να χάσει τη μνήμη της, ή ακριβέστερα, μια πόλη που επείγεται να εξαλείψει τα νεότερα μνημονικά της ίχνη, μαζί με τις αξίες που φέρουν, αξίες αισθητικές, πολιτισμικές, κοινωνικές.

Η ερημοποίηση της Σταδίου μας πληγώνει. Το καμένο κτίριο που στέγαζε τον «Απόλλωνα» και το «Αττικόν» παραμένει τραύμα ανεπούλωτο στον αστικό ιστό. Το «Ideal», το «Άστορ», η «Ίριδα» κινδυνεύουν. Χάνουμε κινηματογράφους που μας μύησαν στα «μυστικά του σινεμά σαν της ποιήσεως τη μαγεία», όπως έγραψε ο Ανδρέας Εμπειρίκος, γνωρίζοντάς μας μεγάλους δημιουργούς, που απόσταξαν στις εικόνες τους τη λυρική ουσία της ζωής.

Χάνουμε τη μυσταγωγία της αίθουσας, τη γοητεία της συλλογικής εμπειρίας. Χάνουμε χώρους που δεν ήταν απλώς αίθουσες προβολής, αλλά κιβωτοί πολιτισμού. Καθώς αποκόπτονται, ένας ένας, από το σώμα της πόλης, όπως εξάλλου και άλλοι, ιστορικοί τόποι συνάθροισης, παλιά καφενεία ή εστιατόρια που

κάποτε αποτέλεσαν πυκνωτές της αθηναϊκής πνευματικής ζωής, χάνεται, σταδιακά, και η μνήμη της πόλης.

Όταν αναφέρομαι σε απώλεια μνήμης δεν μιλώ για μνήμη ιστορική, αλλά για ζώσα μνήμη, μνήμη βιωμένη, παρούσα στον τρόπο που ζούμε το παρόν και σχεδιάζουμε το μέλλον. Μνήμη που δεν έχει σχέση με την στειρότητα ή την καθήλωση της νοσταλγίας, αλλά με την ικανότητα αναδημιουργίας του παρελθόντος με βάση τις δυνατότητες του σήμερα και τις υποσχέσεις του αύριο. Γιατί η υποδοχή του μέλλοντος δεν σημαίνει ρήξη με ό,τι προϋπήρξε, αλλά εγγραφή στη συνέχεια. Δεν σημαίνει απάλειψη των ιχνών του παρελθόντος, αλλά ένταξή τους σε μια αστική εμπειρία που πλουτίζει από την παρουσία τους.

Η πόλη, **κάθε πόλη, είναι ένας ζωντανός οργανισμός σε συνεχή μεταμόρφωση**, όπως και οι άνθρωποι που την κατοικούν. Αναζητεί όμως πάντοτε τις σταθερές της. Τα τοπόσημά της. Κι αυτά δεν είναι μόνο τα **μνημεία** της. Είναι τα σπίτια, τα καφενεία, οι κινηματογράφοι και τα θέατρα, οι κήποι, οι πλατείες της, ό,τι, δηλαδή, προσδίδει σε μια πόλη ταυτότητα, ό,τι περιέχει την ιστορία των ανθρώπων, των αναζητήσεων, των παθών και των προσδοκιών τους, ό, τι συνέχει τους κατοίκους της. **Αν κοπεί αυτό το ενοποιητικό νήμα, η πόλη χάνει τον άξονά της και ο καθένας από μας τη σύνδεση με τα ίδια του τα βιώματα.**